

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ἐξίλασμός.

[Συνέχεια]

— 'Αναλαμβάνω την φροντίδα αὐτὴν, εἶπεν ὁ Ἀμερικανός, ἐμφανισθεὶς ἐξαίφνης. Ἐλάτε, κυρία, ἐλάτε, προσέθηκε, προχωρήσας κατὰ ἐν βῆμα πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Ἀπὸ ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας ὁ ἐκ Νέας Ὑόρκης ἐφοπλιστὴς εἶχεν εἰσέλθει ἐντὸς τῆς αἰθούσης καὶ ἤκουε κεκρυμμένος ὀπίσθεν τῶν δύο ἀνδρῶν, εἴτινες ἐφρούρουσαν τὴν κυριωτέραν θύραν. Ἰδὼν δὲ τὸν νέον ὁ ὑποκόμης ἀνωρθώθη αἰφνης, εἶτα δ' ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ψιθυρίζων:

— Αὐτός, αὐτός εἶναι, Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ!

Μὲ τὴν ἀπότομον κίνησιν τοῦ ὑποκόμητος νὰ ἐγερθῇ εἰς τοὺς πόδας του ἐξῆλθεν ὀλίγον ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπανωφορίου του χάρτης ἐπτυγμένος ἐν σχήματι ἐπιστολῆς, ὃν ὁ πλαγίως αὐτοῦ ἱστάμενος Νοαρὼ ἀπλώσας τὴν χεῖρα ἔλαβεν ἐπιδεξιῶς. Ἦτο ἡ φοβερά ἐπιστολή, ἣν ἡ κόμησσα ἤρνηθη νὰ γράψῃ. Ὁ Νοαρὼ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς χεῖρας τοῦ κ. Βάν Ὁσσεν λέγων:

— Μοῦ περνᾷ ἡ ιδέα, κύριε, ὅτι ἀναγινώσκοντες αὐτὸ θὰ μάθητε κάτι τι.

Ὁ ὑποκόμης προσέβλεπεν ἀγρίως καὶ ἡμιγέρθῃ, ὡς ἂν εἰ προὔτιθετο νὰ πηδῇ εἰς τὸν τράχηλον τοῦ κυρίου Βάν Ὁσσεν, ὅπως ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸ χειρόγραφον.

— Ἄ! τὸν ἄθλιον! τὸν ἄθλιον! ἀνερῶν-νησεν ὁ Ὀλλανδὸς ἀφοῦ ἀνέγνω. Ἄ! τώρα ἐννοῶ ὅλα!

Ὁ ὑποκόμης κατὰπληκτος καὶ παντελῶς καταβεβλημένος προσέβλεπεν ἀγρίως περὶ ἑαυτὸν καὶ ἔβαλεν οἶονεὶ μυκηθμόν.

ΚΘ'

Τὸ κινητὸν δάπεδον.

Ἐπέστη ἡ στιγμή ν' ἀφηγηθῶμεν τί συνέβη ἐκτὸς τοῦ Περιβόλου τῆς Ἰριδος καὶ ἀκολουθῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ πρὸ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Γαβιρῶν, τοῦ Νοαρὼ καὶ τῶν δύο ἄλλων ἀνδρῶν εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν τοῦ πρώτου πατώματος.

Εἶδομεν ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ ἀδιστάκτως εἶπεν. «Ἡζεύρω ποῦ εὐρίσκεται ἡ δεσποινὴ Δελασσέρ». Τὸ κατ' αὐτὸν δὲν ἠδύνατο ὁ ὑποκόμης Σανζάκ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν νεάνίδα ἀλλαχού ἢ εἰς τὸν Περιβόλον τῆς Ἰριδος. Ὁ Γαβιρῶν καὶ ὁ κ. Βάν Ὁσσεν ἡσπασθησαν ταχέως τὴν πεποίθησίν του, ὅτε ἀπεκρίθη εἰς τινὰς ἐρωτήσεις του.

Τότε συνεφωνήθη νὰ ἐνεργήσωσιν αὐθημερόν, τὴν νύκτα ὅμως ἐν' ἀσφαλέστερον καταλάβωσι τοὺς φύλακας τῆς οἰκίας καὶ τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, ἐάν, ὡς ὑπῆρχε λόγος νὰ ὑποτεθῇ, εὐρίσκετο ἐν τῷ Περιβόλῳ τῆς Ἰριδος πλησίον τῆς δεσμωτίδος του.

— Τέσσαρες ἄνδρες τοῦλάχιστον θὰ χρειασθῶσι διὰ τὴν ἐκστρατείαν, εἶπεν ὁ Γαβιρῶν.

— Ἰδοὺ εἴμεθα ἤδη τρεῖς, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βάν Ὁσσεν.

— Πρὸς τοῦτοις καὶ ὁ σύντροφός μου Νοαρὼ.

— Δίδω ἀκόμη καὶ δύο ὑπηρετάς μου, κύριε Γαβιρῶν.

— Νομίζω, κύριε, ὅτι θὰ μᾶς χρησιμεύουν.

— Πῶς θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ ἐντευκτήριον τῶν κυνηγῶν; ἠρώτησεν ὁ Ὀλλανδός.

— Ἐφ' ἀμάξης, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ· μὲ καλὰ ἄλογα δυνάμεθα νὰ διατρέξωμεν τὴν ἀπόστασιν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δύο ὥρων.

— Θὰ χρειασθῶμεν δύο ἀμάξας μὲ τέσσαρας θέσεις ἐκάστην.

— Ναί.

— Πρῶτον θὰ πάρωμεν τὴν ἰδικήν μου.

— Πέρνομεν καὶ τῆς κυρίας Δελώρμ, ὑπέλαβεν ὁ Γαβιρῶν.

— Καλὰ, εἶπεν ἐπιδοκιμάζων ὁ κ. Βάν Ὁσσεν.

— Θὰ ὑπάγω νὰ τὴν προειδοποιήσω ἀμέσως, ἐπανέλαβεν ὁ Γαβιρῶν ἐγερθεὶς, διότι πρέπει ἀπόψε νὰ ἤμεθα ἔτοιμοι ὅλοι ν' ἀναχωρήσωμεν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤζεύρομεν μὲ ποίους ἔχομεν νὰ κάμωμεν, συμφέρει δὲ νὰ προῖδωμεν πάντα, ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ὀπλισμένοι.

— Ἐννοεῖται, κύριε Γαβιρῶν, θὰ εἴμεθα ὀπλισμένοι.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ κ. Σερπὲν ἀπεσύρθη λέγων.

— Θὰ ἦμαι ἐδῶ ἀπόψε εἰς τὰς ἐξ καὶ μισή.

Ὁ Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ μὴ ἐνοχλούμενος πλέον ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Γαβιρῶν διηγήθη πρὸς τὸν εὐεργέτην του πῶς καὶ κατὰ τίνας περιστάσεις ἠγόρασε τὴν ἰδιοκτησίαν τὴν ὀνομασθεῖσαν Περιβόλον τῆς Ἰριδος, ὅτε ἐξώδευσεν μωρῶς τὰ χρήματά του ἐν Παρισίσις.

— Ἡμέραν τινά, ἐξηκολούθησεν, εὗρον ἐντὸς ἐρμαρίου, κύλινδρον ὀγκώδη παλαιῶν περγαμηνῶν. Ὁ κύλινδρος αὐτὸς περιεῖχε λεπτομερές καὶ πλήρες σχεδιαγράφημα τῆς κατοικίας, γινόμενον ὑπὸ τοῦ κατασκευάσαντός αὐτὴν ἀρχιτέκτονος. Δύνασθε νὰ κρίνητε, κύριε, περὶ τῆς ἐκπληξέως μου καὶ περὶ τῆς προσοχῆς μεθ' ἧς ἐζήτησα καὶ ἐμελέτησα τὰς περγαμηνὰς ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ἐγένετο λόγος περὶ κρυφίων θυρῶν, ἀνοιγομένων δι' ἀοράτων ἐλατηρίων, περὶ ἀκουστικῶν σωλήνων, περὶ κινητῶν δαπέδων, περὶ κλιμάκων, κατασκευασμένων ἐντὸς τῶν τοίχων.

»Τὸ μέρος τούτων, ὠρίζετο σαφῶς, ἐπὶ εἰδικῶν δ' ἐγγράφων μετ' ἀντιστοιχῶν ἀριθμῶν ἐδηλοῦτο ὁ τρόπος τῆς κινήσεως τῶν ἐλατηρίων διὰ τὸ ἀνοιγμὰ τῶν μυστικῶν θυρῶν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀνέκραζεν ὁ κύριος Βάν Ὁσσεν, ὅλα αὐτὰ εἶναι φαντασιώδη!

— Ὡς θὰ ἐννοῇτε βεβαίως, κύριε, ἡθέλησα νὰ βεβαιωθῶ ἐάν τὰ ἐν τῷ σχεδιαγραφῇ ἦσαν ἀκριβῆ καὶ ἐνεκα τούτου διήλ-

θον ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκανοποιῶν τὴν περιέργειάν μου.

— Δοιπὸν;

— Δοιπὸν, κύριε, εὗρον τὰς θύρας καὶ τὰς ἡνοιξας, ἀνεκάλυψα τοὺς ἀκουστικούς σωλήνας καὶ δύο περιστρεφόμενους λιθίνας κλίμακας, λίαν στενὰς ἐντὸς τῶν τοίχων, ὅλα δὲ αὐτὰ διετηροῦντο κάλλιστα.

»Γνωρίζετε ὅτι τότε συνανестρεφόμενους σχεδὸν ὁμήλικας, οἱ ὁποῖοι ἐκαλοῦντο φίλοι μου καὶ μ' ἐκολάκευον βοηθοῦντές με εἰς τὴν διασπάθισιν τῆς περιουσίας μου. Ἐγὼ δὲ βρενθυόμενος ὅτι ἐγενόμην κτηματίας ἐν Γαλλίᾳ ἠντρίπισα τὴν οἰκίαν μου μετὰ πολυτελείας, καὶ ἐγκαταστάς ἐν αὐτῇ ἐδεχόμην συχνάκις πολλοὺς μετὰ τῶν ὁποίων συνδιεσκεδάζον. Ἐγένετο τότε λόγος περὶ τῶν συμποσίων μου καὶ ἐξυμνήθη ἡ πολυτέλειά μου, ἀφοῦ ἡ φήμη τῶν μωριῶν μου ἔφθασε μέχρις ὑμῶν.

»Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, καίτοι μεγαλείτερός μου τὴν ἡλικίαν, ἔγεινεν ὁ ἀχώριστος φίλος μου· τώρα δὲ πιστεύω ὅτι τὰ ἐπραττεν ἐξ ὀπισθοβουλίας. Τέλος πάντων, διὰ τῶν ἐρασμίων αὐτοῦ τρόπων, διὰ τοῦ ἐπαγωγοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῆς φιλίας, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐξεδήλου, κατώρθωσε νὰ μοῦ ἐμπνεύσῃ μεγάλην ἐμπιστοσύνην. Τῷ ἀνεκοίνωσα τὰς παραδόξους ἀνακαλύψεις, τὰς ὁποίας ἔκαμον εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ τῷ ἔδειξα τοὺς διαφόρους μηχανισμούς της. Βραδύτερον δὲ, ὅτε σχεδὸν κατεστραμμένος ἀνεχώρουν αἰφνης ἐκ Παρισίων καὶ Γαλλίας, παρέδωκα τὰς κλεῖς τῆς ἰδιοκτησίας μου εἰς τὸν Σανζάκ, καὶ παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ πηγαίῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸν Περιβόλον τῆς Ἰριδος. Ἐσκόπευον ἅμα φθάσω εἰς Ἀμερικὴν νὰ ἐκποιήσω τὸ ἀρχαῖον κυνηγετικὸν ἐντευκτήριον, τὸ ὁποῖον δὲν μοῦ ἐχρησίμειεν πλέον· σὰς εἶδον ὅμως, κύριε, ἐν Ἀρστελοδάμῳ, μὲ ἀνεκαλέσατε εἰς ἑμαυτὸν καὶ μοῦ ἐδώκατε θάρρος· ἐμφορούμενος δὲ ὑπὸ τοῦ πόθου ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ εἰς τὰ πατρικὰ πρὸς με αἰσθηματά σας, ἐξ ὁλοκλήρου ἀπασχοληθεὶς εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀρχίσας νὰ κερδοῖζω σπουδαία ποσά, ἔπαυσα πλέον νὰ σκέπτομαι περὶ πωλησεως τοῦ Περιβόλου τῆς Ἰριδος· ἔγραψα δὲ πρὸς ἀρχαῖον ἀνταποκριτὴν καὶ φίλον τοῦ πατρός μου, ὁ ὁποῖος εὐηρεστήθη μόνον ν' ἀναλάβῃ τὴν κατ' ἔτος πληρωμὴν τῶν ἐγγείων φόρων.

»Παρ' αὐτοῦ ἔμαθον ὅτι, ἐπειδὴ ὁ χρέης θυρωροῦ καὶ κηπουροῦ τοῦ περιβόλου ἐκπληρῶν ἐτοποθετήθη ἄλλου, ὁ κ. Σανζάκ ἀντικατέστησεν αὐτὸν δι' ἄλλου φύλακος. Εἶχον δὲ ἀρκετὰς ἀσχολίας ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ὥστε δὲν ἠδύναμην ν' ἐπασχολῶμαι διὰ τὴν ἐν Παρισίσις οἰκίαν μου· ἐξ ἄλλου δὲ ἐπειδὴ σὰς ὑπεσχέθην καὶ σὰς ὠρκίσθην ν' ἀπομάθω τὰς συνθηκὰς τοῦ παρελθόντος, δὲν ἔγραψα εἰς κανένα τῶν ἐν Παρισίσις νέων, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα, οὔτε πρὸς αὐτὸν τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, ὁ ὁποῖος πιστεῖται ὅτι δὲν λογίζομαι πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων· οὕτως ὥστε σήμερον θὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ σχεδὸν ὡς ἰδιοκτήτην τοῦ Περιβόλου τῆς Ἰριδος.

—Τότε, Ούίλλιαμ, καθ' ὑμᾶς, εἰς ἓν ἐκ τῶν δωματίων ἐκείνων περιώρισε τὴν δεσποινίδα Δελασέρ.

—Ἡ οἰκία, ὁμοία πρὸς φρούριον, ἔχει δύο ὀχυροὺς πύργους, εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι εἰς ἓνα ἐξ αὐτῶν ἔκλεισεν ὁ Σανζάκ τὴν ἀτυχὴ νεάνίδα.

Τῶν θεραπόντων τις προσῆλθε ν' ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὸ γεῦμα εἶχε παραπεσθῇ.

—Σιωπῇ, εἶπεν ὁ Βάν "Οσσεν ἐγερθεῖς καὶ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος θέσας, δὲν πρέπει τίποτε ἐκ τῶν ὕσων εἶπομεν νὰ γνωσθῇ.

.....
Τῇ ἐβδόμῃ καὶ ἡμισείᾳ ἡ ἄμαξα τοῦ Βάν "Οσσεν, ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ἄμαξηλάτου αὐτοῦ, καὶ ἡ τῆς κυρίας Δελώρμ, ἐφ' ἧς ἐκάθητο ὁ Λουδοβίκος, διέβησαν τὴν περιοχὴν τῶν ὀχυρωμάτων τῶν Παρισίων καὶ ἔτρεχον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Διονυσίου. Ἐντὸς τῆς ἁμάξης τοῦ Βάν "Οσσεν, προηγούμενης, ὁ Οὐίλλιαμ Δουρκετ καὶ ὁ Γαβιρὼν ἐκαθέσθονταν πλαγίως του, ὁ δὲ Νοαρώ καὶ δύο τοῦ Ὀλλανδοῦ θεραπόντες εἵποντο, ἐπιβαίνοντες τῆς ἁμάξης τῆς κυρίας Δελώρμ. Εἶχεν ἤδη νυκτώσει, ὅτε ἀφίκοντο εἰς Ἑγκιέν, τότε δὲ ὁ Οὐίλλιαμ κατεβίβασε τὸ ἐκ δεξιῶν θυρίδιον, καὶ ἔκτοτε ὁ ἁμαξηλάτης ὠδήγει τοὺς ἵππους κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Ἀμερικανοῦ, ὃς ἐδίδεν οὗτος ὁσάκις τὸ ἔκρινεν ἀναγκαῖον. Αἱ δύο ἁμαξαὶ ἀνέβησαν τροχάδην τὴν ἀνωφέρειαν τοῦ Ἑρμόν καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὸ δάσος, ὅτε δ' ἐφθασαν εἰς σταυροδρόμιον, ἐσταμάτησαν κατὰ διαταγὴν τοῦ Οὐίλλιαμ, καὶ οἱ ἐπιβαίνοντες αὐτῶν ἐξῆλθον.

—Τώρα, εἶπεν ὁ νέος θὰ περιπατήσωμεν, καὶ ἐντὸς δέκα λεπτῶν θὰ φθάσωμεν! ἰδοὺ ὁ δρόμος. Καὶ ναὶ μὲν δὲν ἤξεύρω ἂν ᾔναι ἐν καλῇ καταστάσει, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐγὼ προπορεύομαι, σὺ εἰς ἀκολουθητέ με.

Οἱ ἐξ ἀνδρὲς εἰσέδυσαν εἰς τὸ δάσος καὶ προὔχρησαν ἐν σιωπῇ. Αἰφνῆς ὁ Οὐίλλιαμ ἔστη ἀποτόμως.

—Ἀκούετε; ἠρώτησε χαμηλοφώνως.

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Βάν "Οσσεν· τί σημαίνει αὐτό;

—Εἶναι κραυγαί, ἄσματα, καγχασμοί· διασκεδάξουν εἰς τὴν οἰκίαν μου. Δὲν δύναμαι πλέον ν' ἀμφιβάλλωμεν. Ὁ φίλος εἶν' ἐκεῖ, ἐκεῖνα δὲ τὰ ὅποια ἀκούομεν μᾶς ἀναγγέλλουν ὅτι ἔχει μαζὴ του εὐθυμούντας.

—Τότε, εἶπεν ὁ Γαβιρὼν, εἴχομεν δίκαιον ν' ἀναχωρήσωμεν πολλοὶ καὶ ὥπλισμένοι.

Ἐξέκίνησαν, μετ' ὀλίγον δὲ εἶδον ἀνά μέσον τῶν δένδρων φωτιζόμενα τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος καὶ ἡδυνήθησαν νὰ διακρίνουν ἀνδρὰ στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἐνὸς τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων· ἐξηκολούθησαν δὲ προχωροῦντες μετὰ περισκεψέως καὶ ἀθροῦτως ἀποκρυπτόμενοι ὡς ἡδύναντο κάλλιον ὀπισθεν τῶν δένδρων. Τότε ἐν ἀκτινοβολίᾳ φωτὸς εἶδεν ὁ ὑποκόμης διαβαίνουσας δύο σκιάς, ὃς ἐξέλαβεν ὡς τὸν Λόρυ καὶ τὸν Κολίβρην.

Ὁ Οὐίλλιαμ Δουρκετ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου κλεῖδα, ἣν ἐκράτει. Ἡ κλεῖς αὕτη ἦτο

τῆς θύρας τοῦ περιβόλου, ἣν ἤνοιζεν ἄνευ δυσχερείας. Πρῶτοι εἰσῆλθον αὐτὸς καὶ ὁ Βάν "Οσσεν, σχεδὸν δ' ἀμέσως ἤκουσαν οὗτοι κλειόμενον τὸ παράθυρον.

—Μᾶς εἶδεν, εἶπεν ὁ Δουρκετ μετὰ τινος ταραχῆς.

—Ὁ ἄθλιος εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς διαφύγῃ!

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ τῷ ἦτο δύσκολον νὰ φύγῃ φέρον τὴν αἰμαλωτὸν του.

—Ναί, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἱκανὸς δι' ὅλα, δύναται νὰ τὴν δολοφονήσῃ πρὶν ἢ φύγῃ.

Εἶχον εἰσέλθει ἤδη εἰς τὸν περιβόλον καὶ ὁ Γαβιρὼν μετὰ τῶν λοιπῶν, ὅτε ἠκούσθησαν πάλιν ἐξαίφνης οἱ καγχασμοί, τὰ ἄσματα καὶ αἱ κραυγαί.

—Ἀδίκως ἀνησυχῆσαμεν, εἶπεν ὁ Οὐίλλιαμ, ἡσυχάσατε, δὲν μᾶς εἶδον.

—Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Γαβιρὼν.

Καὶ ἐπροχώρησαν θαρραλέως πρὸς τὴν οἰκίαν κρατοῦντες ἕκαστος τὸ ρεβόλβερ του. Ὁ Ἀμερικανὸς, ὅστις προηγεῖτο τῶν λοιπῶν κατὰ δέκα περίπου βήματα, ἐπλησίασεν, εἰς παράθυρον τοῦ ἰσογείου καὶ διὰ τῶν ὑάλων εἶδε τὸν Κοκάς καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ καθημένους εἰς τὴν τράπεζαν καὶ δειπνοῦντας ἐκ τῶν λειψάνων τοῦ συμποσίου· ἐπιστρέψας δ' ἀμέσως πλησίον τῶν συντρόφων του διημέρισε μετὰ τοῦ κ. Βάν "Οσσεν καὶ τοῦ Γαβιρὼν λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως.

Τὸ τῆς ἐπιθέσεως σχέδιον, ὅπερ ἐπενόησεν ὁ Οὐίλλιαμ, ἐγένετο ἀποδεκτόν. Ὁ Γαβιρὼν ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνὸς τῶν θεραπόντων δέμα σχοινίον, τότε δ' ἀφήσας ὁ Ἀμερικανὸς τὸν Νοαρώ καὶ δύο ὑπηρέτας τοῦ Βάν "Οσσεν, οἱ ὅποιοι δὲν ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ εὐσέλθωσιν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Γαβιρὼν καὶ τοῦ Βάν "Οσσεν, καὶ εἰσώρμησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ δωματίον ἐνθα εὕρισκετο τὸ ἀνδρόγυνον Κοκάς.

Συνέλαβον τοὺς δύο ἀθλίους καὶ τοὺς ἀνέτρεψαν πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ ἐγερθῶσιν εἰς τοὺς πόδας των. Μόνῃ ἡ γυνὴ ἔβαλε κραυγὴν τρόμου, ἀφείσα νὰ πέσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς τὸ πλήρες ποτήριον, ὅπερ ἔφερεν εἰς τὸ στόμα της. Ὁ Κοκάς ὅμως προσεπάθησε ν' ἀντίστη, ἀλλ' ὁ Γαβιρὼν ἔθλιψε τὸν λαιμὸν καὶ μετὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς στηρίζων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸν σωλῆνα τοῦ πολυκρότου τῷ εἶπε:

—Ἐὰν δὲν σταθῇς ἡσυχα, ἐὰν μίαν βάλῃς κραυγὴν, θὰ σοῦ συντρίψω τὸ κρανίον!

Οἱ λόγοι οὗτοι παρήγαγον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀνὴρ καὶ γυνὴ ἐνόησαν ὅτι ἀπέβαινεν ἀνωφελὴς πᾶσα ἀντίστασις καὶ σχεδὸν προφρόνως ἐστάθησαν νὰ δεσμευθῶσι, τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο εὐθύς.

—Τώρα, εἶπεν ὁ Οὐίλλιαμ Δουρκετ πρὸς τὴν Σημαδεμένην, θὰ ὁμιλήσῃς. Ἐφεραν ἐδῶ ἓνα κορίτσι, ποῦ εἶναι κλεισμένον;

—Ἐνα κορίτσι; Δὲν ἤξεύρω τί θέλετε νὰ πῆτε, ἀπεκρίθη ἡ γυνή, προβλέπουσα ἐκπληκτος τὸν νέον.

—Ἀχρεῖα, δὲν θέλεις ν' ἀποκριθῇς... ἀλλὰ πρόσεξε! εἶμαι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας αὐτῆς, ὁ κύριος, πρόσεξε λοιπόν, τὸ λέγω

μίαν φορὰν ἀκόμη. Ἐὰν δὲν ὁμιλήσῃς, θὰ φανῶ ἄσπλαγχνος πρὸς σὲ καὶ πρὸς τὸν σύζυγόν σου καὶ θὰ σὰς στείλω εἰς τὸ κάτεργον! διότι καὶ χωρὶς ἐσὲ θὰ εὕρω τὴν νεάν· ἤξεύρω πῶς ἀνοίγουν ὅλα αἱ μυσικαὶ θύραι. Σ' ἐρωτῶ λοιπὸν διὰ τελευταῖαν φορὰν; Ποῦ εἶναι κλεισμένο τὸ κορίτσι;

Ἡ Σημαδεμένη, ἥτις ἔτρεμε σύσσωμος, ἀπεφάσισε ν' ἀποκριθῇ.

—Εἰς τὸν πύργον, εἶπεν.

—Υπάρχουν δύο πύργοι· εἰς ποῖον ἐξ αὐτῶν;

—Εἰς τὸν Πύργον τοῦ Ἰέρακος.

—Καλὰ, ἀρκεῖ αὐτό.

Ἐν τούτοις ὁ Γαβιρὼν πρὶν ἢ ἀφήσῃ τὴν Σημαδεμένην καὶ τὸν σύζυγόν της ἐφίμωσεν αὐτούς, ἵνα μὴ δύνανται νὰ βάλωσι κραυγὴν οὐδὲ νὰ φωνήσωσι ζητοῦντες βοήθειαν, καὶ πρὸς περισσότεραν προφύλαξιν ἐκλείδωσε τὴν θύραν.

Ὁ Οὐίλλιαμ Δουρκετ ἔλαβε τὴν λυχνίαν ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ ἐνευσε πρὸς τὸν Βάν "Οσσεν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀμφοτέρωι δὲ ἐτράπησαν ἐντὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου τοῦ ἰσογείου πατώματος, ὅστις ἦγεν εἰς τὸν Πύργον τοῦ Ἰέρακος, καὶ ὅστις δὲν ἐχώρει περαιτέρω, καὶ ἐφθασαν πρὸ τῆς θύρας ἐκείνης τοῦ πύργου, ἣν ἐγνώριζε μὲν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ἀλλ' ἣν οὐδέποτε εἶδεν ἀνοιγομένην. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐξήτασε τὸν τοίχον καὶ ἀφοῦ ἐζήτησεν ἐπὶ μικρὸν, εἶπε:

—Ἐδῶ εἶναι.

Τότε ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τετραγώνου λίθου, ὅστις ὑπεχώρησεν ἡρέμα, πιεσθεὶς ἀμέσως ἠκούσθη τριγμὸς ἐντὸς τοῦ τοίχου καὶ μέρος αὐτοῦ ἀπεσπάσθη. Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή. Ὁ νέος ὤθησεν αὐτὴν καὶ εὐρέθησαν εἰς λιθινὴν κλίμακα, ἥτις ἦγε πιθανῶς ὑπὸ τινὰ ὑπόγειον θόλον.

—Θὰ καταβῶμεν τώρα; ἠρώτησεν ὁ κ. Βάν "Οσσεν.

—Ὅχι· ἡ φυλακὴ τῆς δεσποινίδος Δελασέρ εἶναι ἄνω ἡμῶν...

—Διατὶ λοιπόν τότε ἦλθομεν ἐδῶ, ἀντὶ ν' ἀναβῶμεν εἰς τὸ ἄνω πάτωμα;

—Θὰ ἰδῇτε τώρα.

Ὁ νέος κατέβη δύο βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἐπίεσε δι' ὅλου τοῦ βάρους τοῦ σώματός του εἰδος μοχλοῦ καὶ ἀμέσως ἠκούσθη κρότος ἐλατηρίου.

—Ἰδοὺ, εἶπε.

Καὶ ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ Βάν "Οσσεν ἐκτὸς τοῦ πύργου.

Ἡ Χρυσουγὴ κλεισθεῖσα, ὡς διηγῆθημεν ἤδη, εἰς τὴν φυλακὴν της, διετέλεσεν ἐπὶ πολὺ σύννου, εἰς μυρίας βυθιζομένη ζοφεράς σκέψεις, εἶτα δ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε φῶς, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐλθόντος τοῦ ὕπνου. Αἰφνῆς ἀνετινάχθη ἀφύπνισθεῖσα ὑπὸ σφοδρᾶς δονήσεως καὶ πηδήσασα κάτω τῆς κλίνης ἡσθάνθη παραδόξον ταλάντευσιν. Ἴνα δὲ μὴ πέσῃ, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, τότε δὲ παρετήρησεν ὅτι κατεβαίνει μετὰ τοῦ βυθιζομένου δαπέδου. Ἐντρομος γενομένη ἔβαλε κραυγὴν καὶ ἐφώνησε,

—Βοηθήσατέ με, βοηθήσατέ με!

Πάραυτα φωνή, ἣν ἀνεγνώρισε χωρὶς ὁμῶς νὰ ἐνθυμηθῇ ποῦ τὴν εἶχεν ἀκούσει, τῇ εἶπε:

—Μὴ φοβῆσαι τίποτε, εἴμεθα φίλοι σου καὶ ἐρχόμεθα νὰ σὲ σώσωμεν!

Τὸ δάπεδον εἰ ἐξηκολούθῃ νὰ καταβιβάζε-
ται μέχρι τῆς κάτωθεν ἀνοικτῆς θύρας,
ὅτε τὸ δεσποτικὸν τοῦ πύργου, ὅπερ ἀπὸ
τοῦ πρώτου πατώματος κατέβαιναν εἰς τὸ
ισόγειον, ἐφωτίσθη αἶφνης ὑπὸ τῆς λυχνίας,
ἣν ἐκράτει ὁ Ἀμερικανός. Ἡ Χρυσανγὴ
ἐκπλαγεῖσα προσέβλεψε τοὺς δύο ἄνδρας.

—Ἄ! κύριε Βὰν Ὅσεν! ἀνέκραξεν.

Τὸ κινήττον δάπεδον ἔστη κλείσαν τὴν
εἰσοδὸν τῆς κλίμακος, ἣ δὲ Χρυσανγὴ τρέ-
μουσα σύσσωμος καὶ μὴπω δυναμένη νὰ
κατανοήσῃ τι ἐκ τῶν συμβαινόντων ἐπεσεν
εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βὰν Ὅσεν.

Λ'

Ἡ κατάρρευσις.

Ἀναβῶμεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τῆς
οἰκίας, ἐνθα πλὴν τοῦ Οὐίλλιαμ καὶ τῆς
κομῆσσης, οἵτινες εἶχον ἐξέλθει, ἀφήκαμεν
τὰ πρόσωπά μας ἔχοντα ἐστραμμένους τοὺς
ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ Βὰν Ὅσεν, ὅστις, ἀφοῦ
ἀνέγνω τὸ ἀπὸ τοῦ θυλακίου τοῦ ὑποκόμητος
ληφθὲν ὑπὸ τοῦ Νοαρώ χειρόγραφον, ἀνέ-
κραξεν.

—ὦ! αὐτὸν ἄθλιον, ὦ! τὸν ἄθλιον! Τώρα
ἐννοῶ ὅλα!

Οἱ συνδαιτυμόνες τοῦ ὑποκόμητος συνελ-
θόντες ἐκ τῆς ἐκπλήξεως αὐτῶν, ἀνανήφον-
τες ὀλίγον καὶ ἀντιστάμενοι κατὰ τῆς μέθης
τῶν ἡρξίζον νὰ ἐννοῶσι τὰ ἐνώπιον αὐτῶν
συμβαίνοντα.

—Αὐτὸ εἶναι αἰσχρότης! ἀνέκραξεν ὁ
Ἐκτωρ.

—Ὁ Σανζάκ μᾶς παρέσυρεν εἰς παγίδα!
προσέθηκεν ὁ Βιβόλλης, κατορθώσας τελευ-
ταίως νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Τότε ὁ Δελουδιέ, ὅστις ἀρχῆθεν δὲν ἀπώ-
λεσε τὴν ἀταραξίαν τοῦ πνεύματός του,
προϋχώρησε πρὸς τὸν Βὰν Ὅσεν καὶ τῷ
εἶπεν:

—Ἐξ ὅσων εἶδον, κύριε, καὶ ἐξ ὅσων
ἤκουσα, ἐννοῶ τώρα ὅτι ὁ ὑποκόμης Σανζάκ
ἐγένετο ἐνοχὸς ἀποτροπαίων πράξεων, διὰ
τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἐπαξίως τὰ ἐπιθετὰ τοῦ
ἄθλιου, τοῦ ἀγενοῦς, τοῦ ἀτίμου, μὲ τὰ
ὁποία ἐστιγματίσθη. Οἱ σύντροφοί μου καὶ
ἐγὼ εἴμεθα μὲν φιλήδονοι καὶ μάλιστα ἄσω-
τοι, ἀλλ' ἀνήμεροι εἰς ἐντίμους οἰκογενεάς,
καὶ ἐὰν εἴμεθα ἀξιόμημποι διὰ τὰ σφάλ-
ματα ἡμῶν, διασώζομεν ὅμως, χάριτι θεῆς,
τὸ αἶσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς τιμῆς.
Γνωρίζομεν τὸν κύριον Σανζάκ ἐξ ἀπλῆς
μόνον συναντήσεως εἰς τινὰς φιλικὰς μό-
νον συναναστροφάς· τώρα δὲ ὅτε ἐμαῶ-
μεν ὅτι εἶναι ἄθλιος, τὸν ἀποκρούομεν μετὰ
περιφρονησεως. Ἐὰν μᾶς ὑπωπτεύσατε ὡς
συνενοχούς του, σὰς παρακαλῶ, κύριε, νὰ
ἀναγνωρίσετε τὸ λάθος σας, σὰς ὀρκίζομαι
δὲ ὅτι δὲν ἐγνωρίζομεν τίποτε. Θὰ μᾶς ἐρω-
τήσετε διατὶ εὐρισκόμεθα ἐδῶ, ἀλλ' ἡ ἀπάν-
τησις εἶναι εὐκολός. Ἦλθομεν, διότι προσε-
κλήθημεν ὑπὸ τοῦ κυρίου Σανζάκ· ἄλλως τε,
κύριε, ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἔλαβον
χθὲς τὸ ἑσπέρας.

—Ἰδοὺ καὶ ἡ ἰδική μου, νὰ καὶ ἡ ἰδική
μου, εἶπον οἱ λοιποὶ, ἐξαγαγόντες ἐκ τοῦ

θυλακίου τῶν τὰς ἐπιστολάς, ἃς παρὰ τοῦ
Σανζάκ ἔλαβον.

—Καὶ αἱ τέσσαρες ἐπιστολαὶ εἶναι καθ'
ὅλα ὅμοιαι, ἐπανελάβεν ὁ Δελουδιέ· λάβετε
τὸν κόπον νὰ τὰς ἀναγνώσετε, κύριε, καὶ
κρίνατε.

Ὁ Βὰν Ὅσεν ἀνέγνω ταχέως.

—Καλὰ, εἶπε, πιστεύω ὅτι εἴσθε ἀθωό-
τατοι· προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου
αὐτοῦ ἦλθατε, χωρὶς νὰ γνωρίζετε ὅτι σὰς
ἐστήθη παγίς, νομίζω δὲ ὅτι μαντεύω ποίου
εἶδους ἐκπληξιν σὰς ὑπεσχέθη Εὐτυχῶς ὅμως
ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως καὶ κατεστρέψαμεν τὰ
σχέδια τοῦ ἄθλιου. Εἴσθε ἐλεύθεροι, κύριοι,
καὶ δύνασθε ν' ἀπέλθῃτε. Πέτρε, φέξε, προ-
σέθηκεν, ἀποταθείς πρὸς ἕνα τῶν θεραπόν-
των αὐτοῦ.

Οἱ νέοι ἔλαβον ἐν σπουδῇ τὰ ἐπανωφόρια
καὶ τοὺς πέλους τῶν, ἅτινα εἶχον ἐρριμμένα
ἐπὶ ἀνακλίντρου, καὶ ἐξῆλθον κατὰ σειράν,
χωρὶς ἄν νὰ σκεθῶσι νὰ ρίψωσιν ἐπὶ τοῦ
ὑποκόμητος βλέμμα. Οὗτος ἡγήθη φαινό-
μενος ὅτι μόλις κρατεῖται εἰς τοὺς πόδας
του καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν ὡς ἂν εἴ ἦτο
καταβεβλημένος. Ὁ κ. Βὰν Ὅσεν καὶ ὁ
Γαβιρὼν ἴσταντο ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς θύρας,
ἣν ὁ τελευταῖος ἐφύλασσε, καὶ συνδιελί-
γοντο χαμηλοφώνως, ὅτε αἶφνης ὁ ὑποκό-
μης ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Νοαρώ, ὃν δι' ἐνὸς
κτυπήματος διὰ τοῦ ὤμου ἔρριψε χαμαί,
καὶ διὰ μᾶς ἐξώρμησεν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης,
πρὶν ἢ ὁ Γαβιρὼν προφθάσῃ νὰ φράξῃ αὐτῷ
τὴν διάβασιν, κωλύμενος ὑπὸ τοῦ ἐνώπιον
αὐτοῦ ἵσταμένου Βὰν Ὅσεν. Ὁ Γαβιρὼν
καὶ ὁ Νοαρώ, ὅστις ἀνηγέρθη ταχέως, ἐξέ-
δραμον ἐναντίον του ἐλπίζοντες νὰ συλλά-
θωσιν αὐτὸν φεύγοντα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ὑπο-
κόμης ἐγνώριζε λεπτομερῶς τὴν οἰκίαν, τὴν
ἐσωτερικὴν αὐτῆς διάταξιν, τὰς ἐσωτερικάς
τε καὶ ἐξωτερικάς θύρας, εἰς μάτην ἀνεξή-
τησαν αὐτὸν πανταχοῦ ἐπὶ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ
λεπτά, ἀνοίγοντες ἐπαλλήλως πάσας τὰς
θύρας. Ἐν τούτοις ὁ Γαβιρὼν δὲν ἤθελε νὰ
παραδεχθῇ ὅτι ὁ ὑποκόμης κατῴρθησε νὰ
ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, διότι πόθεν θὰ διήρχετο;
Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ φυγὰς δὲν ἠδύνατο νὰ δια-
φύγῃ, ποῦ λοιπὸν ἦτο κεκρυμμένος;

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἔκαμνε καθ' ἑαυ-
τὸν ὁ Γαβιρὼν συσφίγγων τὰς πυγμὰς καὶ
μανιωδῶς δάκνων τὰ χεῖλη, ὅτε αἶφνης ἐκ
τῶν ὀπισθίων τῆς οἰκίας πρὸς τὸν Πύργον
τῶν Κυριῶν ἤκούσθη φοβερός κρότος ὅμοιος
μὲ βροντὴν. Ἡ οἰκία ἐδονήθη ἐκ θεμελίων
ὡς ὑπὸ σειсмоῦ, οἱ δὲ δύο πράκτορες ἐπα-
νῆλθον ἐσπευσμένως εἰς τὴν μεγάλην αἴθου-
σαν, ὅπου ὁ Βὰν Ὅσεν ἀνήσυχος καὶ λίαν
τεταραγμένος ἠπόρει περὶ τῆς αἰτίας τοῦ
παραδόξου ἐκείνου κρότου καὶ περὶ τῆς ἐπι-
συμβάσης οὗχ ἥττον παραδόξου δονήσεως·
σχεδὸν δὲ συνάμα μετὰ τοῦ Γαβιρὼν καὶ
τοῦ Νοαρώ εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἀμερικανός.
Πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς
αὐτὸν οἰοῦντι ἐπερωτῶντα.

—Ἐρχομαι νὰ σὰς καθησυχάσω, εἶπε.

—Δὲν εἴμεθα τρομαγμένοι, ἀλλὰ τα-
ραγμένοι, καὶ ἀνήσυχoi.

—Ἐγώ, εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἰσόγειον
ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσω εὐκολώτερον τὸν κρό-

τον, τὸν ὁποῖον ἤκούσαμεν· ὁ κρότος προέρ-
χεται ἐκ καταρρεύσεως.

Καὶ ἐνῷ ὠμίλει, ἔρριψε περὶ αὐτὸν δύο ἢ
τρία ταχέα βλέμματα.

—Ποῦ εἶναι ὁ ὑποκόμης; ἠρώτησεν.

—Ἐλλείψει ἐπαγρυπνήσεως, κύριε, ἀπε-
κρίθη ὁ Γαβιρὼν μετὰ προδῆλου δυσθυμίας,
διέφυγεν ὁ αἰχμαλώτός μας. Ἄ! δὲν τὸν
ἐφυλάττομεν, ὡς ἔπρεπε, τὸν ἄθλιον! Ἐπρεπε
νὰ σκεθῶμεν ὅτι θ' ἀπεπειράτο νὰ μᾶς
διαφύγῃ.

—Ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν θύραν ἔφυγεν;

—Ὅχι, ἀπὸ αὐτῆν.

—Ἄ! ὑπέλαβε παραδόξως ὁ Οὐίλλιαμ·
Δοῦρκει.

—Τὸν κατεδιώξαμεν ἀμέσως, ἐπανελά-
βεν ὁ Γαβιρὼν, ἀλλ' ἐγένεον ἀφαντος ὡς σιὰ·
καὶ ναὶ μὲν τὸν ἐζητήσαμεν πανταχοῦ, εἰς ὅ-
λα τὰ δωμάτια, ἀλλὰ δὲν κατορθώσαμεν τί-
ποτε. Ἀπὸ κἀνὲν παράθυρον δὲν ἠμύρεσε
νὰ πηδῇ, ἐπειδὴ ὅλα ἔχουν σίδερα. Οὔτε
τε εἰς τὴν στέγην ἠδυνήθη νὰ καταφύγῃ,
διότι ἐκεῖ ὅπου καθήνται οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ
κυρίου Βὰν Ὅσεν βλέπουσι τὰς κλίμακας
διὰ τῶν ὁποίων ἀναβαίνουν καὶ καταβαί-
νουν.

—ὦ! ὦ! ὑπέλαβεν ὁ Ἀμερικανός, οἰοῦντι
μονολογῶν, ἐὰν εἶναι ἔτσι, τὸ πρᾶγμα εἶναι
φρικαλέον!

—Οὐίλλιαμ, τί ἐννοεῖς; τὸν ἠρώτησεν
ὁ Βὰν Ὅσεν.

—Δὲν εἶμαι βέβαιος, κύριε, ἴσως σφάλω,
ἀλλὰ θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον... Ἐλάτε,
κύριοι, προσέθηκε, κρατῶν εἰς χεῖρας φῶς,
ἐλάτε μαζί μου.

Διέβησαν τὸ δωμάτιον, τὸ συνεχόμενον
τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ὁ δὲ Οὐίλλιαμ ἤνοιξε
θύραν ἐπὶ τοῦ σανιδώματος ἀφανῆ, ἣν ὁ
Γαβιρὼν δὲν διέκρινε κατὰ τὰς ἀναζητή-
σεις του καὶ εὐρέθησαν ἐντὸς διαδρόμου ἡμι-
κυκλοτεροῦς καὶ ὁμοίου πρὸς σήραγγα, στε-
νοτέρου ἔτι τοῦ ἐν τῷ ἰσογαίῳ ὑπάρχοντος·
ἐκεῖ ἠκολούθησαν αὐτῷ βαδίζοντες ὅπισθεν
ἀλλήλων· ὅτε δ' ἐφθασαν εἰς τὴν ἄκρην, ὁ
Οὐίλλιαμ ἔψαυσε τὸν τοῖχον λέγων·

—Ἐδῶ ὑπάρχει θύρα.

Ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρώ προσέβλεψαν
κατάπληκτοι.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηχησμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπ-
μετρωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου,
ἀριθ. 60.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου
τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου
τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα,
καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὁ λῶ νι α· παρὰ τοῦ ἰδίου κατα-
σκευασμένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅκαν εἰς συγκαταβατι-
κὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κούρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ἐξ ὅχου ποιότητος τῆς κυρίας ΒΙΣΒΑΡΔΗ
πωλεῖται εἰς πακέτα ἐσφραγισμένα πρὸς διατήρησιν 1 ἑκα-
στον, ἐν τῷ παρὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας Κ ο υ ρ ε ῖ ο υ Π. ΜΕΛΙΣΣΙΩΤΟΥ καὶ τῷ παρὰ τὴν Κα-
πνιαρέαν Κ α τ α σ τ ῆ μ α τ ι Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ, καὶ
εἰς τὸ Ἐ μ π ο ρ ι κ ὸ ν Κ α τ α σ τ ῆ μ α ΑΔΕΛΦΩΝ
ΒΕΛΙΜΕΖΗ, ὁδὸς Σταδίου παρὰ τὰ Χαυτεῖα ἀπέναντι
τῆς μεγάλης οἰκίας Καφαντζίου.